

VĚČNÁ NOČ

UPADLA
V ZAPOMNĚNÍ,
TEĎ SE VŠAK
PROBOUZÍ

ROSS MACKENZIE

FRAGMENT

Věčná noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ross MacKenzie

Věčná noc

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VĚČNÁ NOC

VĚČNÁ NOC

ROSS MACKENZIE

FRAGMENT

Copyright © Ross MacKenzie, 2021
Translation © Vojtěch Ettler, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5037-9-1 (1. vydání 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-4999-1 (1. zveřejnění 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5092-8 (1. zveřejnění 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5093-5 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

Lorně a našim společným dětským dobrodružstvím

Jack Stín

Byl jednou jeden muž temnější než sama půlnoc a ten muž se jmenoval Jack Stín.

To jméno mu padlo jako ulité: oblečení měl černé a vlasy ještě černější. Oči se mu černaly jako dvě kaňky. Ale když se noci, kdy náš příběh začíná, kradl křivolakou spleť uliček chudinské čtvrti, nejčernější ze všeho byly jeho úmysly.

Přešel přes dřevěný mostek na zahánvající území polozatopené země nikoho, která byla od zbytku slumů odříznutá zasmrádající vodou. Na přelidněné barabizny se tu lepila špína a deštěm nasáklá řeka byla černá jako tér. Hladina se leskla mastným povlakem a zmítaly se na ní nevábne chalupy. Ulic, průchodů a dvorků tu bylo jenom pár, zato vodní kanály a zaplavené příkopy brázdily ony zapomenuté končiny křížem krážem. Chatrče čnely nad vodou na pochybných dřevěných sloupcích a hladina jako by pod přívalem deště každou minutou stoupala.

Tomu místu se říkalo Ďáblův ostrov a i v takovou pozdní hodinu se tu na dřevěných bárkách choulily hloučky shrbených kabátů a černočerné kouty se hemžily pohybem. Jacku Stínovi se ale nikdo do cesty nepletl.

Zhluboka nasál provlhlý vzduch a probíral se zápachem všech těch vrstev smrti, hnusu a nemoci.

„Tady jsi.“

Zanedbanou uličkou proklouzl na okraj jednoho kanálu a znovu zavětril.

I přes bubnování deště někde poblíž zaslechl zvuky hádky a následné potyčky, vzápětí ale rozruch zase utichl. Pronikavým pohledem zachytil za průplavem mihotavý plamínek lampy v okně bez skel, k němuž se došourala jakási zbídačená postava a chrstla z něj ven do vody vědro splašek.

Jack Stín udělal rychlý, plynulý pohyb. Najednou v uličce nikdo nestál, a kde se vzal, tu se vzal, v bouřlivé noci se vznášel černý havran velký jako orel. Pták vzlétl, chvíli kroužil ve vzduchu, pohledem pátral mezi klikatými kanály, koryty a zchátralými baráky Ďáblova ostrova a pak se snesl na římsu jednoho vysoko položeného okna.

Seskočil na podlahu plesnivého bytu. Ozval se svist, jako když se o sebe otře černý samet, a z havrana se zase stal muž zahalený do půlnočního pláště. Místnost byla holá, až na prostou postel a rozviklanou židli pod oknem. Na první pohled se zdálo, že v ní nikdo není. Ale Jack Stín slyšel tlukot srdce, zrychlený a vyděšený.

„Oba víme, že se tu schováváš, Jenny Zimo,“ promluvil tichým, hrozivým hlasem. „A je ti jasné, kdo jsem. Tvoje čáry na mě neplatí. Slyším, jak ti bije srdce, slyším, jak bije na poplach. A jak by taky ne –“

Odmlčel se, protože na druhé straně pokoje se cosi zamihotalo a přímo před jeho očima se zjevila jakási žena, jako by ze sebe stáhla plášť utkaný ze samotného přediva světa. Jenny Zima pozvedla roztřesenou ruku. V dlani svírala tenkou dřevěnou hůlku opatře-

nou bubínkem stejně jako revolver. Ale místo nábojů byly v komorách zasunuté malé lahvičky a uvnitř těch lahviček vířilo žhnoucí různobarevné světlo.

Jack Stín si z rukávu pláště sebral smítko, zadíval se na něj a pak ho odcvrkl pryč.

„Moc dobře víš, že kouzly mě nezabiješ. Dvanáct z vás už to zkusilo a všichni pohořeli.“ Popošel o krůček vpřed a žena mu hůlkou namířila na prsa. Zaklínadla v lahvičkách divoce zaplála.

„Ještě kousek a probořím tebou zed!“

Jack Stín obrátil oči v sloup. „Podívej... oba víme, že tady tvoje cesta končí. Zůstala jsi sama, milá Jenny. Ať utečeš kamkoli, vždycky tě najdu. Už jsi na útěku nějaký ten pátek... to musí být strašně vyčerpávající.“ Do hlasu se mu vloudil konejšivý tón. „Jen si představ, jaká to bude úleva, až se konečně zbavíš té tíhy, co přede mnou tak urputně schováváš. Vydej mi zaklínadlo soudného dne, Jenny, a rázem bude všechno pryč.“

Jenny zradily vlastní myšlenky: ruka se jí bezděčně pohnula ke kapse pláště, kde schraňovala onen drahocenný artefakt.

Pohledy dvou nepřátel se střetly.

Jack Stín se vrhl vpřed.

Celé se to odehrálo ve zlomku vteřiny: Jenny Zima švihla hůlkou a jeden z kouzelných flakónků se rozzářil jako zlatá mince na slunci. Špička hůlky zažhnula a střela z oslňujícího světla zasáhla Jacka Stína přímo do hrudi. Prohodila ho cihlovou zdí a Jack padal a padal.

Jenny ho sledovala. Teprve když sebou pleskl o hladinu, *plác*, se probrala z mrákot, otočila se na patě a dala se na úprk. Slétla po schodech a vyběhla do úporného deště. Honem uličkou, přes úzkou dřevěnou lávku, pod kterou vřela řeka, a pak další krátkou

ulicí. Ve spěchu a hrůze zakopla, zase se vrávoravě zvedla a hnala se dál. Přes Ďáblův most do srdce města.

Neměla žádný plán, neměla, kam se schovat. Studený déšť a vítr ji nemilosrdně bičovaly, vlasy se jí lepily na obličej. Zahnula za roh a kličkovala úzkou cestičkou, rozehnala bandu opilců a ještě dlouho za sebou slyšela jejich řvaní a nadávky. Běžela a běžela a běžela, až ji páliło na prsou, dřevěněly jí nohy a každý nádech bodal jako nůž. Konečně se zastavila v temné, pusté odbočce vybíhající z Mléčné ulice, zhroutila se na kolena do louže a sípavě lapala po dechu. Jenže na odpočinek nebyl čas. Znovu se vysoukala na nohy, našla poklop do stok a namířila hůlkou k zemi. Jedna lahvička v bubínku se rozhořela, z hůlky vytrysklo spalující zaklínadlo a na místě kovového poklopu se v ulici rozšklebila černavá díra.

Voda ve stokách uháněla a pěnila jako splašená. Jenny okamžitě pochopila, že když se pokusí uprchnout podzemními chodbami, určitě se utopí.

Nad střechami se mihl nějaký pohyb. Bouří se snesl obrovský havran a přistál v uličce jen pár kroků od udýchané ženy. Roztáhl křídla, zatočil se a ve víru kapek a mlhy zase stanul Jack Stín.

Jenny švihla hůlkou a vyslala jeho směrem kouzlo. Uhnul před ním. Zoufale po něm šlehalo jedním zaklínadlem za druhým, až vyplýtvala i tu poslední lahvičku.

„To už by stačilo,“ prohlásil Jack Stín. Nastavil dlaň a k jeho údivu Jenny opravdu sáhla do kapsy pláště a vyjmula krabičku z leštěného dřeva. Zabodl se do pouzdra očima. Jen stěží mohl uvěřit, že ho má po všech těch letech konečně na dosah: zaklínadlo soudného dne, klíč k vytoužené svobodě.

Natáhl se po něm.

Jenže Jenny Zima po Stínovi plivla, obrátila se a mrštila krabičku dolů do rozvodněné stoky.

„Ty potvoro!“

Jack Stín srazil Jenny pěstí k zemi a pátral očima ve valícím se proudu. Když se ohlédl, zjistil, že Jenny horečnatě šátrá mezi poutky na opasku. Vytáhla novou lahvičku a zkusila ji nabít do komory, ale Stín jí hůlku i s lahvičkou surově vykopl z ruky.

Jak tak nad Jenny stál, něco se jí zalesklo na hrudi. Shýbl se a chňapl po tenkém řetízku, který měla navlečený kolem krku. Strhl jí ho a do ruky mu vklouzl dřevěný přívěsek. Tvarem připomínal slzu a bylo do něj cosi vyryto, tak jednoduchými tahy, jako by je vedla dětská ruka.

Pták v letu.

Jack Stín na přívěsek chvilku hleděl a pak zalovil v jedné z mnoha kapes svého dlouhého černého pláště. Když ruku vytáhl a otevřel pěst, na dlani měl kupičku jedenácti navlas stejných náhrdelníků.

„Tímhle je sbírka úplná,“ prohlásil a přihodil na hromádku dřevěných slz tu její. Sevřel medailonky dlouhými pavoučími prsty a nasypal si je zpátky do kapsy. „Chci, abys věděla, Jenny Zimo, že pár z těch tvých kamarádů, které jsem během let vypátral, se sesypalo docela rychle. Ani jsem je nemusel moc přesvědčovat. Žadonili a smlouvali a klopili ze sebe jedno jméno za druhým, až zůstalo jenom jedno poslední.“

Jenny na něj ze země třeštila oči zpoza zmáčených zrzavých vlasů. Z pusy jí vytékal pramínek krve a mísil se jí na tváři s deštěm a slzami.

„Ve všech starých legendách jsou džinové mocné bytosti,“ zachraptěla, „ale ty vůbec mocný nejsi. Jsi slaboch. Jsi troska a ubožák a mně je tě strašně líto.“

Jack Stín si k ní dřepł a Jenny si poprvé všimla, že nevrhá žádný stín.

„Lituj si, koho chceš. Mě zajímá jenom to kouzlo, a abych získal zpátky svobodu.“

„Nevíš, co děláš! Jestli se zaklínadlo dostane do rukou Hester, bude to konec!“

„Co se stane s tímhle světem, je mi ukradené. Jakmile budu volný, čeká na mě spousta jiných. Tak či tak, ty už se o budoucnost strachovat nemusíš.“

Jack Stín se k ní naklonil, jako by se ji chystal políbit. Jenže místo toho rozevřel ústa, až mu zapraskalo v čelistech, a uvnitř černého, smrdutého chřtánu se zaleskly řady špičatých zubů. Jenny se nemohla pohnout, nemohla dýchat.

„Bojíš se mě, Jenny Zimo?“

V duchu se Jenny rozkřičela strachy.

V podzemí

Když Larabela Liška zaslechla nějaký rozruch, schovávala se zrovna v chodbách pod městem.

Skoro si ho ani nevšimla, protože hučení deště, větru a rozbouřené vody pádící temnými kanály bylo ohlušující. Déšť podzemní proudy rozvodnil tak, že spoustu chodeb úplně zaplavily. Zpěňná voda jí burácela pod nohama, narážela do jejich navoskovaných holínek a unášela kolem větvičky, listy a utopené krysy i kočky.

Lara měla ostrý zrak a oči na stopkách. Těkala pohledem sem a tam a bedlivě zdivočelou vodu prohlížela ve zlatavém světle lampy s dračím dechem, kterou měla pověšenou kolem krku. Z rozčerené hladiny na ni zíral vlastní rozmazaný odraz: třináctiletá holka s tmavou kůží a soustředěným výrazem. Doufala, že v proudu zahlédne nějaký odlesk: minci nebo třeba ztracený šperk.

Jenže tentokrát její pozornost nepřitáhl šťastný nález.

Upoutaly ji rozčilené hlasy.

Okamžitě zhasla lampu a zahalila ji drtivá tma. Ten, kdo by se do kanálů zatoulal poprvé, by ihned zabloudil. Ztratil by orientaci. Zpanikařil by. Ale Lara byla starý mazák. Prohloubila dech a zachovala si klidnou hlavu. Zнала ve stokách každou škvíru, zákrut

a koutek a dokázala si je vybavit stejně snadno a přirozeně, jako si školák pamatuje dětskou říkanku.

Plížila se vpřed ve směru roztržky, její kroky zanikaly v bouření vody. Zahnula a ocitla se na křižovatce, kde se stýkalo několik chodeb. Z bočního tunelu vycházelo světlo. Lara zpomalila, přidřepala si a přitiskla se těsně k ohlazeným studeným cihlám. Když nakukovala za roh, zvědavostí ji šimralo v zádech.

Bylo jich pět. Pět kluků. Všichni na sobě měli kanálnický úbor: navoskovaný kabát, holínky, rukavice a na krku lampu s dračím dechem. Čtyři z nich byli velcí, skoro dospělí muži, ale pátý... pátý byl mladší a mnohem drobnější. Čtveřice hromotluků stála kolem kloučka v neúplném kruhu. Lara špunta okamžitě poznala, protože ho kanálničení osobně učila. Jmenoval se Joe Nožka a teď hořečnatýma, vyděšenýma očima přeskakoval mezi kolohnáty kolem sebe.

„Je to moje!“ Rukou úzkostlivě tiskl kanálnický vak, který měl přehozený přes rameno. „Poctivě jsem si to našel. Ani nejsem ve vašem rajónu!“

„Bejvávalo, rozšiřujem hranice,“ zavrčel jeden z výrostků. Měl holou lebku a ochraptělý hlas ze všech těch vykouřených dýmek. Říkalo se mu Režný Vin. Lara o něm a jeho bandě leccos slyšela a dávala si pozor, aby jim nezkřížila cestu. „Tunel pod Mléčnou ulicí teď patří nám. Takže cokoliv tu najdeš, je naše.“ Ukázal na Joeův vak.

„Nemůžete si jen tak zabírat chodby!“ vykřikl Joe.

„Říká kdo? Ty?“

To Laře hnulo žlučí. Kanálnictví možná nebyla úplně vznešená profese, ale vždycky se s ním pojila určitá čestnost a mezi všemi odvážlivci, kteří v podsvětí při hledání ztracených pokladů risiko-

vali život, panovala vzájemná úcta. Kanálník se vyznačoval kuráží, důvtipem a pohotovostí, ale Režný Vin nevládl ničím z toho. Podle Lary to byl srab. A surovec.

„Poslední šance,“ zahřímal.

Joe zavrtěl hlavou.

„Potřebuju všechno, co dokážu najít. Moje babička... musím se o ni starat...“

Vin ho umlčel zvednutým prstem. Pak z kabátu vytáhl nůž a jeho špičku přitiskl Joeovi na hrdlo – ne tak silně, aby tekla krev, ale dost na to, aby chlapce vyděsil k smrti. Lara málem vyjekla.

„Tvoje bába je mi u bosory. Asi tě budem muset trochu vychovat, sluníčko,“ kývl Vin na ostatní. „Vemte mu všechno, co má.“

Skupina se těsněji semkla kolem Joea. Lara se bleskově zamyslela, zašátrala ve vlastním kanálnickém pytlí a vytáhla ohnutou kovovou lžící, kterou ve stokách našla o něco dřív. Napřímila se, napřáhla a zahodila lžící co nejdál do tunelu. Lžice hlasitě zařinčela o stěnu. Gang i jeho šéf se prudce otočili a zvedli lampy vysoko do vzduchu.

„Kdo je tam?“

„Zdrhej, Joe!“

Lara vstoupila do světla a Joe vykulil oči. Neváhal a vystřelil směrem k ní, až mu od holínek cákala voda. A pak už se oba hnali pryč, kličkovali chodbami a páchnoucím vzduchem je pronásledovaly kletby a výhrůžky Vina a jeho kumpánů.

„Zbosorysyn! Za ním!“

„Seš mrtvej!“

„Zhasni!“ křikla Lara na Joea. Ten ji poslechl a záhy utíkali tunely téměř naslepo, jenom podle paměti a intuice.

„Nejbližší výlez?“ zasupěl Joe.

Lara se snažila zklidnit dech a v hlavě se probírala mapou stok. „Jehlová ulička.“

Dořítili se na místo, kde se chodba rozvětvovala, a pokračovali levou odbočkou. Režný Vin a jeho tlupa jim byli v patách... řvali jako tuři... *doháněli je...*

Hnali se pořád dál, funěli a lapali po dechu, když vtom si Lara uvědomila, že je něco strašlivě špatně, a prudce se zastavila.

„Co to děláš?!“

„Pšt. Všiml sis toho?“

„Jo. Všiml jsem si, že jsi zastavila. Musíme dál!“

Lara se ani nepohnula. Vzduch se proměnil. Pokleपालa nohou o dno tunelu.

„Voda. Kam se poděla?“

Z mohutného proudu zbyl jenom čúrek.

„Co na tom záleží? Padáme odsud!“

„Ne! Něco tu nehraje.“

Lara nahmatala lampu u krku, zapálila ji a tmou zaplašilo medové světlo.

Joe se na ni rozkřikl, ale vzápětí ztichl a jenom jí zůstal mlčky stát po boku. Oba zírali na chodbu před sebou. Pár kroků před nimi se stěny zhroutily dovnitř a cestu úplně zahradily úlomky cihel a suti.

Za jejich zády se stokou směrem k nim brodil Režný Vin.

Nebylo úniku.

Krasy

„Co budeme dělat, Laro?“

Lara neodpověděla, protože vážně neměla ponětí. Než se stačila pořádně zamyslet, zpoza rohu se vylouply čtyři poskakující svítilny. Zdola ozařovaly rozšklebené obličej Režného Vina a jeho kompliců a rámovaly je tak zvláštními stíny, že výrostci připomínali čtveřici skřetů. Blížili se jako smečka vlků a Lara s Joem ustupovali, až zády narazili na zával ze sutin.

Vin vystoupil před ostatní a zvedl lampu.

„Takže Lara, jo?“

Lara zůstala zticha. Vnitřnosti se jí kroutily hrůzou, ale byla pevně odhodlaná nedat na sobě nic znát. Rozhodně ne před Režným Vinem. Svírala pěsti tak křečovitě, že si nehty málem prořízla kůži, ale dívala se tomu lotrovi přímo do chladných očí.

„Tebe sem v našem rajónu ještě neviděl,“ ucedil Vin.

„To není žádný váš rajón. Ani jedna z těchhle chodeb vám nepatří.“

Vin se uchechtl. „Fakt? No, a já říkám, že jo.“ Odmlčel se a kývl směrem k jejímu kanálickému vaku. „Prej seš jeden z nejlepších kanálníků ve městě. Co tam máš?“

Lara pokrčila rameny. „Nic.“

Režnému Vinovi prořízl tvář nepěkný úsměv. „Naval.“

Lara sevřela pytel v prstech. Kanálníkův vak byl nedotknutelný, v zásadě šlo o jeho pátou končetinu. Přijít o něj bylo jako přijít o ruku, nebo přinejmenším o prst.

„Jak chceš,“ utrousil Vin. Ohlédl se na své pohůnky a ukázal na Joea. „Seberte věci prckovi.“

Pohnuli se rychle, a než Lara stihla zareagovat, sesypali se na něj. Jeden Joeovi vrazil pěst do břicha, až se chlapec ohnul v pase, druhý mu strhl vak z ramene a třetí ho srazil na zem. Za pár vteřin bylo po všem. Joe se choulil v pramínku splašek, sípal a sténal.

„Joe!“ Lara si k němu klekla a položila mu ruku na záda. Pak ukázala na Vina. „Ještě jednou se ho dotkni a já ti... já ti –“

Za paži ji popadla ruka, vytáhla ji na nohy a zorné pole jí vyplnil obličej Režného Vina. Natočil si na prst kadeř jejích černých kudrnatých vlasů, znova vytasil nůž a čepelí Laře přešel po tváři. „Byla by škoda pocuchat takovou pěknou tváříčku.“ Zarazil se, protože mu oči sklouzly k Lařině krku. „A helemese. Copak to tu máme?“

Když Vin hmátl po jemném kovovém řetízku, který Lara nosila kolem krku, srdce jí sevřela ledová pěst. Na konci řetízku se pod oblečením skrýval dřevěný přívěsek ve tvaru slzy. Vin ho vytáhl ven a zašilhal na něj.

„Nech to být,“ procedila Lara mezi zuby.

„Vypadá to jako nějaká laciná cetka,“ prohlásil Vin. Dech mu čpěl tabákem. „Ale možná si ji vezmu i tak, ať se naučíš chovat.“

Lara už to nemohla dál snášet. Sice se zalykala strachy, ale zároveň jí vřela krev vzteky. Plnou silou vykoplá kolenem.

„Ufff!“

Vin pustil nůž, ale podařilo se mu Laru znova chytit za ruku a skoro jí paži vykroutil z ramene. Lara spadla tváří do vody, hlavou se praštila o kus cihly a zatmělo se jí před očima. Její dračí lampa se při pádu roztránila a plamen zhasl. Chodbu vyplnil drsný chechot, a jak tak Lara ležela ve studené louži špinavé vody, bylo jí jasné, že tentokrát se žádnou chytrou fintou nezachrání.

Postupně se z omráčení otřepala a ve světle Vinovy lampy uviděla na hladině svůj vyděšený odraz. Hladké tmavé čelo měla bolestivě odřené a ve velkých hnědých očích se jí leskly slzy.

Když budeme mít štěstí, říkála si v duchu, Režný Vin a jeho hoši nám seberou kanálnické vaky a půjdou si po svých. Ale jestli se rozhodnou, že z nás udělají odstrašující příklad, je s námi ámen.

Ve tmě opodál se cosi mihlo.

Z popadaných cihel a suti se vynořila černá krysa. Přicupitala blízko, až k Lařinu nosu. Když dívku očichávala, studeným čumáčkem se jí otírala o kůži a vousky ji lechtala na tváři. Lara se ani nepohnula. Mrknutím zaplašila slzy hněvu, bolesti a děsu a zadívala se kryse do očí, které byly jako dva černé korálky. Vzpomněla si na staré kanálnické historky, povídky o hejnech krys tak zuřivých, že nešťastník, který se jim připlétl do cesty, už se z tunelů živý nedostal.

Kéž by se to stalo Vinovi, pomyslela si. Kéž byste ty a tvoje kamarádky daly Vinovi za vyučenou.

A pak se stalo něco, co Laře vyrazilo dech.

Zatímco se jí Režný Vin a jeho kamarádi smáli, dřevěný přívěsek na její hrudi se začal otřásat. A spolu s tím se jí v hlavě rozezněl tichý melodický šepot, jemný a jako z jiného světa.

Krysa se posadila na zadní, zahleděla se na ni a naklonila hlavíčku na stranu. Pak šepotání utichlo, přívěsek znehybněl a krysa odpelášila do tmy.

Někdo Laře vyrval kanálnický vak. Dva páry rukou ji vytáhly nahoru a pevně držely mezi sebou, zatímco Vin sebral z bláta svůj nůž a otřel ho Laře o šaty. Čepel se zvedala k jejímu hrdlu, zlověstně se leskla ve světle padouchovy lampy... ale pak Vin zničehonic ztuhl. „Co je to za zvuk?“

Lara přivřela oči a napnula uši. Vážně se něco ozývalo... jakýsi šramot na pozadí vzdáleného bouření podzemních proudů a deště.

Něco povědomého.

„Krysy, Vine! To jsou krysy!“

A už tu byly, desítky, stovky krys, tolik, že dno kanálu pokryl koberec hemživých tělíček a ocásků. Laru a Joea nechaly na pokoji a vrhly se přímo na Vina a ostatní, valily se na ně, šplhaly po nich, škrábaly je a kousaly.

Vin i jeho kumpáni se dali do křiku a snažili se ze sebe krysy smést, setřást je z vlasů a oblečení. Pak se otočili na patě a všichni čtyři vzali do zaječích, s řevem klopýtali přes nenechavé hlodavce a v panice naráželi do stěn. Lara s pusou dokořán sledovala, jak mizí na konci chodby, světlo jejich lamp se vytrácí a vřeštění slábne, až se stoky zase ponořily do ticha.

Když Joe zažehl svůj kahan, něco se Laře otřelo o chodidlo. Vzhlížela k ní už zase jenom jedna krysa a vousky jí cukaly. Laře vystřelila ruka k přívěsku pod halenou.

Majzla jsem se do hlavy, usoudila. Praštila jsem se a zdálo se mi, že ten přívěsek ožil. Takhle to bylo.

„Laro?“

„Ano, Joe?“

„Co se to u ďasových zubů stalo?“

Lara zavrtěla hlavou. V přilehlých tunelech hučela odpadní voda. „Nemám tušení.“

Králova čarodějka

Uprostřed rozlehlého města Královiště vstoupila paní Hester, čarodějka Stříbrného krále, do své osobní věže v paláci a vydala se po schodech až do nejvyšší komnaty. Byl to dlouhý výstup. Když konečně dorazila nahoru, v hrudi jí s každým nádechem sípavě zaračotilo. Před těžkými dveřmi se s ohnutým hřbetem na chvíli zastavila, aby se pod rouškou svého bílého šálu dala dohromady. Byla ráda, že už jí plíce za okamžik zase omládnou.

„Snad ses tu příliš nenudila,“ prohlásila, když překročila práh do komnaty, vytáhla těžký starý klíč a dveře zamkla. „To víš, králova čarodějka má pořád napilno.“

Komnata byla čtvercová místnost z holého kamene: žádný koberec na podlaze ani obrazy na zdech. Ve středu pokoje stála osamocená dřevěná židle opatřená řemeny kolem zápěstí, kotníků a pasu, židle určená k tomu, aby pevně držela někoho, kdo v ní ani za mák nechce sedět. Před židlí se tyčil vysoký úzký předmět zahalený hedvábným prostěradlem.

Paní Hester se zadívala na osobu připoutanou k židli.

„Taková krasavice,“ poznamenala, natáhla starý uzlovitý prst a přejela jím mladé ženě po hraně čelisti. Dívka se zachvěla a sna-

žila se před ní ucuknout. V puse měla zastrčený kus hadru, takže nemohla mluvit, ale vydávala vyděšené přidušené zvuky a ve vytržštěných očích se jí zračila prosba o slitování.

„No, no, no,“ zamlaskala na ni paní Hester a pohládila ji po vlasech, „nebude to bolet.“ Postavila se přímo k židli. Dívka zvedla zrak a pokoušela se prohlédnout vrstvami látky, které zakrývaly čarodějčinu hlavu a tvář. „Chceš vidět, proč jsem zahalená?“ zeptala se paní Hester. „Jak je libo, králíčku. Ale varuju tě, není to hezký pohled.“

Zvedla ruce a sejmula si šál.

Když mladá žena spatřila, co se schovává pod ním, skoro jí vypadly oči z důlků a z jejího tlumeného huhňání se stalo zoufalé vytí.

Obličej paní Hester byla ztělesněná hrůza, maska zašlého času, rozkladu a stáří. Jako by měla rysy z vosku, který roztál a začal téct a kapat. Její oči, zapadlé v prastarých důlcích, potahoval bílý blanitý povlak. Nos měla vyzáblý a svraštělý, protažený do ohyzdné chrupavčité špičky. Pusa jí vyschla na úzkou černou díru. Na krku jí visely hrůzné záhyby papírově tenké kůže a z povadlých tváří jí trčely šedé chlupy. Byla převážně plešatá, jen tu a tam jí na temeni vyrůstaly chomáče zacuchaných bílých vlasů.

Paní Hester přešla k vysokému předmětu před židlí a stáhla z něj hedvábí. Objevilo se velké zrcadlo zasazené do dřevěného rámu, do něhož byli vyřezáni všemožní ptáci: vrány, vrabci, sovy, kosi, špačci i orli. Jednalo se o oboustranné zrcadlo, takže dívka na židli zírala na svůj odraz a paní Hester zároveň z opačné strany viděla sebe.

„Můj ty smutku, to ale vypadám, že?“ Zavrtěla hlavou a povislá kůže na krku se jí rozhoupala sem a tam. „Ale to se stává, má drahá, když jsi tak stará jako já, když na světě strávíš takovou dobu.“ Zkroucenými prsty si přejela po voskovité tváři. „A to zaklínadlo je nevyzpytatelné. Nikdy nevíš, kdy přestane účinkovat.“

Tentokrát k tomu došlo poněkud brzy. A proto jsem tady, koťátko. Abych to napravila.“ Vykoukla přes okraj zrcadla na spoutanou ženu. „Říkala jsem, že to nebude bolet. Prokazuješ své zemi velkou službu. Buď na sebe hrdá.“

Paní Hester zalovila ve svém bílém hávu a napřed vytáhla hůlku a pak malou kouzelnou lahvičku s několika kapkami inkoustově tmavé tekutiny. Popošla, postavila se za židli a zavrnila: „Už jen jedna poslední věc, ptáčátko, a můžeme začít.“ Napřáhla se a vytrhla mladé ženě kaštanově hnědý vlas. Potom flakónek odzátkovala a třaslavými prsty vlas vhodila dovnitř. Jakmile zátku zasadila zpátky, zaklínadlo začalo sršet a bublat a získalo mihotavou perleťovou barvu žíhanou stříbrnými žilkami. „To je ono.“

Paní Hester opět zaujala místo z druhé strany zrcadla a nabila kouzlo do bubínku. Potom se koncem hůlky dotkla skla. Zaklínadlo oslnivě vyšlehlo.

Na straně mladé ženy všichni dřevění ptáci vyřezaní do rámu otočili hlavu přímo na ni. Dívka mezi nimi vytřeštěně těkala očima a napůl očekávala, že se od rámu oddělí a vyletí proti ní. Ale stalo se něco jiného.

Místo toho pohled mladé ženy upoutal její vlastní odraz. Nejdřív si pomyslela, že jen šílí strachy. Jenže pak se zadívala pořádně a s rostoucím zděšením zjistila, že ji zrak nešálí. Její odraz se měnil.

Začalo to prohlubujícími se vráskami kolem očí a úst a pak jí prořídly a zešedivěly vlasy. I když měla pusou zacpanou, cítila, jak jí uhnívají zuby a odchlipují se dásně. Ramena se jí nahrbila, ruce bolavě zkroutily a kůže se prověsila do plandajících gumovitých záhybů. Za necelou minutu odrazu mladé ženy uběhl celý život. A když dívka shlédla na svoje ruce a viděla, že se to děje doopravdy, že to není žádná iluze a že je z ní vážně stařena, přidušeně vzlykla.

Jenže ji všechny síly opustily, všechen vzdor z ní vyprchal a nahradila ho pouze únava a trýznivá bolest stáří, takže se nezmohla na nic víc než jen ochable sedět na židli a zírat na svou novou podobu.

Na straně paní Hester probíhal opak.

Všude, kde její odraz hyzdil rozklad a staletý věk, se najednou vracelo mládí. Hodiny běžely pozpátku: kůže se stala pružnou a vrásky se vyhladily, oči se rozšířily a půvabně zhnědly, vlasy získaly lesk a stříbřitě blondatou barvu. Paní Hester zvedla paži a pozorovala, jak se jí narovnávají prsty a mizí stařecké skvrny, až měla pokožku jemnou jako hedvábí. Když bylo dokonáno, z paní Hester se stala mnohem mladší a oslnivě krásná žena.

Natáčela se na jednu a na druhou stranu, prohlížela se v zrcadle a na plných rtech jí pohrával úsměv. Teprve když už bylo vzlykání a kňourání zpoza zrcadla příliš otravné, než aby se dalo přehlížet, přešla k židli.

Před pouhou minutou na ní seděla nádherná mladá dívka. Teď se z dívky stala shrbená staříčká ubožačka, která sotva dokázala udržet hlavu. Paní Hester se na ni dívala, bloumala pohledem po její vytahané kůži a bezzubých ústech, zastřených očích a vyvráčených kloubech a skoro jí té nešťastnice bylo líto.

Skoro.

Jenže když teď byla paní Hester zase mladá, čekaly na ni důležitější záležitosti.

Pohládila stařenu po vlasech.

„Tiše, králíčku. Říkala jsem, že to nebude bolet, a nebolelo, ne? Vykonalas jsi dnes záslužný čin. Snad ti to v posledních hodinách života poskytne útěchu.“

Stařena se pokusila vydat nějaký zvuk, ale to už paní Hester zmizela ve dveřích.

Zaklínadlo soudného dne

Ve vzdálené části paláce král August Slavíček – svrchovaný vládce Stříbrného království – seděl za velikým stolem v prostorné síni a psal dopis. Jedinými zvuky v místnosti bylo škrábání pera po čarodějném papíře a praskání ohně v krbu.

Jakmile byl král se sdělením spokojený, pero odložil. Spokojeně se opřel, přičemž židle pod jeho strašlivou vahou ztrápeně zavržala, a sledoval, jak se čarodějný papír přesnými ohyby sám skládá do hranatého papírového ptáčka. Papírový ptáček přeskáká stůl, roztáhl křídla a kroužil po síni, než mu král otevřel vysoké okno. Nato vyletěl ven a vladař se díval, jak mizí nad městem.

Vtom se otevřely dveře a král okamžitě věděl, že se k němu připojila paní Hester. Byla jediná, kdo se do jeho komnat odvážil bez zaklepání. Otočil se k ní.

„Koukám, že jste se zase dala do pořádku,“ prohodil.

Paní Hester zakroužila čelistí, jako by se snažila rozhýbat zatuhlý kloub. „Je to tak, Vaše Veličenstvo. Vždycky chvíli trvá, než si na novou podobu zvyknu. Poslal jste pro mě?“

Král přikývl a paní Hester si všimla, že se tváří znepokojeně.

„Další bílodějové uprchli za bosorkami, Vaše Veličenstvo?“

Král vybuchl vzteky. S třísknutím zavřel okno, až sklo zařinčelo v rámu. „Už to nehodlám dál snášet!“

Zatracené bosory! I paní Hester v nitru pocítila záchvěv hněvu, ale zadusila ho a zůstala klidná. To poslední, co chtěla, bylo, aby se král dovtípil, že její moc upadá. Před krbem stálo rozložitě kožené křeslo. Posadila se do něj a prsty si zajela do vlasů. Byl to báječný pocit, mít zase bujnou kštici. „Uznávám, že je to neblahé...“

„Neblahé?! Vaši vlastní otroci se obracejí proti vám, a to je všechno, co k tomu řeknete?“

Paní Hester sepjala bříška prstů. „A co byste chtěl, abych řekla?“

Král se zamračil. „Chci, abyste mě ujistila, že už se to víckrát nestane!“

„Kdybych vám vyhověla, tak bych lhala, Vaše Veličenstvo. Ale na něčem pracuju. A věřím, že řešení mám na dosah. Pravda, bosorky ze Západočar pomohly pár bílodějům k útěku, ale podle mě nesmíme zapomínat, že se jedná o ojedinělé případy. Moji bílodějové nemají duši, a tak je zcela míjejí vznešené ideje jako láska nebo svoboda. Takže většina z nich *nechce* utéct, chápete? Už se narodí jako služebníci, stejně jako jejich rodiče a rodiče jejich rodičů. Slouží vám. Mají to v sobě zakořeněné. Ale vyjímat duše z těla je ošidná záležitost, Vaše Veličenstvo, a možná jsem se v průběhu času dopustila nějakých chybiček, takže tu a tam v těle kousíček duše zbyl. Proto zanedbatelná hrstka z nich zatoužila po svobodě. Ale určitě jich nemůže být mnoho.“

Opravdu tomu ale věřila? Jak dlouho, přemítala, už se jí věci vymykají z rukou? Kolik chyb udělala?

Stříbrný král si odfrkl. „Co když je jich spousta, kují pikle a čekají, až je bosorky přijdou vysvobodit? Každá revoluce začíná šepetem, paní Hester. Co když se z šeptání vašich přeběhlíků stane křik, který neovládne umlčet?“

„Vaše Veličenstvo, tahle obtíž se dá vyřešit a taky se vyřeší. Jenom to zabere nějaký čas...“

„Prostě to zařídte!“ rozkázal král a tlustou pěstí podrážděně praštil do stolu. Bylo mu pětatřicet, takže se pořád ještě řadil k poměrně mladým mužům, a v takovýchhle chvílích, kdy ho něco rozčilovalo nebo mu dělalo starosti, často připomínal přerostlé batole. Byl to rozmazlený sobec a pranic mu nezáleželo na jeho dvou syncích, které i s jejich matkou poslal na hrad daleko na jihu, aby ho nerozptylovali od jeho jediných zálib: lovení, hodování a popíjení vybraného vína. Jeho masité rty se stočily do pohrdavého úsměšku. „Pokud už nemůžu věřit svým bílodějům, paní Hester, pokud se všichni seberou a uprchnou ode mě, připomeňte mi, k čemu mi pak budete vy?“

Paní Hester na okamžik zaplály oči hněvem.

Jak se opovažuješ, soptila v duchu. U ďasových zubů, beze mě by možná ani žádné Stříbrné království neexistovalo, přinejmenším ne tak mocné jako dnes! A revoluce? O revoluci mi ani nemluv, hošku! Kdysi jsem rozpoutala jednu vlastní, a kdyby to tehdy vyšlo, kdybych před těmi stovkami let v Západočarách uchvátila trůn... svět by vypadal úplně jinak. Například bych se nezodpovídala tobě, ty vypasený, slizký...

Nic z toho samozřejmě neřekla nahlas. Před jejími zraky se už vystřídala celá řada Stříbrných králů a královen a za ta léta se v tom naučila chodit.

A tak se kráľi poklonila, záměrně to s falešnou uctivostí trochu přehnal a prohlásila: „Doufám, Vaše Veličenstvo, že vás už brzy přesvědčím, že vám ještě můžu posloužit. Přejete si ještě něco, můj pane?“

Stříbrný král jenom zabručel, posadil se zpátky za stůl a pustil se zase do psaní.

Paní Hester se na něj ze zadu zapitvořila a odkráčela ze síně.

O pět minut později práskla dveřmi od vlastních komnat tak silně, až se čarovné lahvičky na policích se zařinčením zakymácely. Z jedné takové poličky opatrně sundala prastarou hlíněnou urnu, jejíž zdobení už ohlodal zub času. Odklopila pokličku, a spustila tím starobylé vyvolávací kouzlo, které k nádobě poutalo džina. Uprostřed komnaty se roztočil černavý vír, a když zmizel, před paní Hester stál Jack Stín.

V ruce svíral nůž. Čepel se leskla čerstvou krví.

Paní Hester se podívala na krvavé ostří a zvedla jedno obočí.

„Vyrušila jsem tě při něčem?“

„To počká, paní,“ odpověděl Jack Stín a schoval nůž do pláště.

„Máte nový obličej.“

„To mám.“

„Vypadá... rozzlobeně.“

„Ne, jenom netrpělivě.“ Přimhouřila oči. „Jak dlouho potrvá, než bude zaklínadlo naše? Tvrdil jsi mi, že už jsme blízko. Utekli další bílodějové a král ztrácí trpělivost. Musím už ty bosorky jednou provždy zadupat do země.“

„Už jenom den nebo dva. Jenny Zima je mrtvá. S Bratrstvem je konec.“

„Tak na co čekáš? Kde je to zaklínadlo?“

„Vyskytl se malý... zádrhel. Zaklínadlo soudného dne je někde ve stokách. Ale nemějte strach. Většinu chodeb už jsem prohledal, takže se blížím k cíli. Brzy bude kouzlo vaše.“

„Co když ho někdo najde před tebou?“

„Tam dole se potulují jenom kanálníci a kriminální živly. I kdyby někdo z nich na zaklínadlo narazil, nebude tušit, co to je. Zkusí ho prodat, a všechny překupníky a kramáře ve městě jsem si podchytil. Tak nebo tak je to na spadnutí.“